

Opinió > Carles Boix | 00:00 h.
03/02/2012

Penjant d'un fil

TANCO, TANCO... QUE EM POSO MALALTA!

"L'única carta que Catalunya pot jugar per aconseguir alguna cosa és l'amenaça creïble de la separació"

Carles Boix

Tot just quan acabo de decidir el tema pel Singular (un article sobre bons del Tresor i el ministre d'Economia), la meua dona m'envia el correu electrònic número 21 del dia (són les 5:03 pm, les 10:03 pm a les Canàries): "Tanco, tanco ... que em poso malalta!" Evidentment, i saltant-se el meu consell de no obrir-los, es refereix als diaris catalans.

L'angúnia que li ha agafat deu ser un fet objectiu, sociològicament provat, una realitat que afecta moltíssima gent. La prova? Una de les darreres vegades que vaig passar per Barcelona, un dels veïns d'escala m'explicava que, la nit abans i després d'haver suportat les notícies de TV3 a penes cinc minuts, la seva senyora (una persona encantadora i assenyada) havia llençat el comandament de televisió a distància contra la pantalla. No vull pensar què hagués fet si hagués mirat cap altra cadena!

Decideixo passar a l'acció i contravenint les normes elementals que m'he imposat (llegir els diaris una sola vegada, en diagonal i quan la digestió em fa aclucar els ulls), els torno a mirar per entendre què li pot haver generat tanta angúnia. No cal aprofundir gaire, per descomptat, ni anar als comentaris dipositats per alienígenes espanyols a *La Vanguardia* per experimentar una sensació de mareig, suor freda i angoixa mortal. Una mostra:

A. Espanya. "Vivo en el lío". El Sr. Rajoy surt de la Moncloa i, hi hi hi ha ha ha, es confessa amb el Sr. Mas. Sí, que és un embolic, sí. I l'ha creat ell amb els seus amics: la bombolla immobiliària; la corrupció del "Levante español"; el desballestament del TC i, per tant, de l'estat de dret; l'espoli de Catalunya; la pujada d'impostos; les retallades socials mentre mantenen els projectes de l'AVE. Un no parar. Hi hi hi ha ha ha. Com aquell nucli de companys d'escola que vaig haver de suportar al batxillerat, d'un franquisme sociològic recalcitrant, cervell de pardal, bandereta al rellotge, llengua de "me-cago-en-la-leche" i filosofia de "foto-el-que-em-dona-la-gana-i-mentre-no-m'agafin-cap-problema". Perdó. (Sembla que amb tot això n'hi havia prou: alguns ara fan de regidors – i més – a Catalunya.) En fi, res de nou. Ara, el que no entenc és perquè el Sr. Mas s'agafa del braç del president espanyol amb un gest de coincidència, del ja t'ho deia jo. Quina és l'estratègia que té al cap?

B. L'estratègia. "Mentre Catalunya sigui Espanya, Mas ha de dialogar-hi. Cal plantejar l'escenari des d'una perspectiva política i no tant sentimental." D'acord. Cal fer les coses racionalment. Però la conclusió que en trec és inversa del que diu l'enquestat. En política

espanyola (de fet, en tota política que no passi pels teòrics de la democràcia deliberativa) no es tracta de dialogar sinó d'intercanviar cromos i d'exercir poder. Amb majoria del PP, l'única carta que Catalunya pot jugar per aconseguir alguna cosa és l'amenaça creïble de la separació. La pedagogia i la bona voluntat no funcionaran. (Excepte una amenaça de suïcidi financer, és a dir, una declaració de fallida de la Generalitat per arrossegat a Espanya a la fallida, cosa que el conseller d'Economia va intentar fer servir amb la Sra. Salgado... Amb pocs resultats, perquè no se'l creien a Madrid). El govern català pot donar-li al Sr. Rajoy tant temps com vulgui per contestar a la proposta de pacte fiscal. Però, sense pla B, públic, transparent, efectiu, enraonat, la resposta que en traurà serà zero. Tota acció política que es quedi en diàleg és pura sentimentalitat, una obra de teatre.

C. Una visita al psicoterapeuta. Cal "fitxar Pep Guardiola per insuflar ànims al país". Quan la gent deixi d'escoltar aquests romanços, el país anirà millor. Ho va dir Jesús ben clar: doneu al Cèsar el que és del Cèsar i al Messi-es el que és del Messi-es. Deixem al pobre Guardiola i als seus nanos en pau, fent el que fan, que ho fan molt bé. I fitxem polítics que facin la feina que els pares catalans de la constitució no van saber o no van voler fer.

D. I l'economia en estat crític, però no tant. "Les xifres d'atur estan inflades (...) Hi ha col·lectius que hi estan comptats tot i que no busquen feina, com ara els prejubilats. Tot i que cobren el subsidi d'atur, ja no tenen interès a trobar feina. D'aquesta manera es poden reduir tranquil·lament uns cinc punts percentuals". Doncs, ho sento, però no. Si els "pre-jubilats" no tenen interès a trobar feina és perquè la feina és lamentable i paga malament. És perquè la llei ha creat tota mena d'incentius perversos per treure-se'ls de sobre, maquillar una economia que no tira i, d'acord amb la teoria de què hi ha un nombre limitat de llocs de treballs, traspasar les feines als joves. En realitat, els cinc punts volen dir més pensions, més impostos, menys competitivitat, més atur. Sobretot pels més joves, aquests grans perdedors del marc legal i laboral que es va establir durant la transició.

9 JJJ: Tot això us passa per votar el que voteu.